

D ů v o d y:

Je sice správné, že podle § 163, poslední věty, konk. ř., třebas nebylo potvrzené nucené vyrovnání splněno, zůstávají nedotčena práva, která vyrovnání věřitelům poskytuje proti úpadci a jiným osobám, avšak o to nešlo v souzené rozepři. Žalobní nárok nebyl založen na předpokladech řečeného zákonného ustanovení a žalovaný svoji námitku, s níž v podstatě přichází ještě v dovolacím řízení, opíral o to, že konkurs úpadce Arnošta L. nebyl zrušen (§ 159, 149 a 150 konř. ř.), takže žalovaný není povinen splnit svůj rukojemský závazek, který v nuceném vyrovnání úpadcově podstoupil prý pod samozřejmou podmínkou, že vyrovnáním bude konkursní řízení skončeno a že úpadci bude umožněna další hospodářská existence.

Odvolací soud správně vyložil, že žalovaný ve svém rukojemském závazku neprojevil ani výslovně ani mlčky (§ 863 obč. zák.), že by se zavazoval pod uvedenou výminkou. Žalovaný tedy marně v dovolání odkazuje na ustanovení §§ 1435, 1353 a 914 obč. zák.

Pokud se dovolatel také povšechně s hlediska konkursního řádu snaží dovodit, že vyrovnání nemělo účinku proto, že nebyl konkurs zrušen, jest k tomu uvést, že ani v konkursním řádě není opory pro jeho právní názor. Z ustanovení § 153, odst. 1, konk. ř. je zřejmé, že nucené vyrovnání, pravoplatně potvrzené konkursním soudem, jako tomu bylo v souzeném případě, má právní účinky platného vyrovnání, pokud ovšem v zákoně není ustanoveno jinak. Zákon však nestanoví, že by tyto právní účinky závisely na tom, že bude konkursní řízení zrušeno. Ustanovení § 163, poslední věty, konk. ř. nelze sice přímo užítí na souzený případ, avšak má i tu význam potud, že vychází rovněž z uvedené zásady (§ 163, odst. 1, konk. ř.) nehledíc na to, zda bylo konkursní řízení zrušeno, čili nic. Z toho a z předpisu § 159, odst. 1, konk. ř. vyplývá, že zrušení konkursu nesouvisí s pravoplatným potvrzením nuceného vyrovnání do té míry, že by právní účinek tohoto vyrovnání závisel na zrušení konkursního řízení.

Pouze z toho, že nedošlo k zrušení konkursu ve smyslu § 159, odst. 1, konk. ř., nemůže tedy žalovaný pro sebe důvodně vyvozovati neúčinnost vyrovnání a tím i neúčinnost svého rukojemského závazku.

Rozhodnutí č. 4056 Sb. n. s. mělo sice za základ jiný skutkový děj, avšak vyslovená v něm zásada platí i pro souzený případ.

Čís. 16848.

Oprávnění nositele pojištění k vydání výměru o pensijní pojistné povinnosti (§ 84, odst. 6, písm. c), zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.) není časově omezeno a výměr lze vydati i po skončení služebního poměru nebo po pojistném případě.

Takovým pravoplatným výměrem jsou soudy v otázce pojistné povinnosti vázány.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1938, Rv I 523/38.)

Proti žalobě, kterou se žalobce, jenž byl podle svého tvrzení u žalované firmy zaměstnán od 4. března 1924 až do 27. března 1937 jako cestující a inkasista pro okres v-ský, domáhal na žalované náhrady škody pro její opominutí přihlásiti jej k pensijnímu pojištění, namítla žalovaná, že žalobce nebyl u ní ve služebním poměru a že proto příslušný pensijní ústav vyslovil pravoplatným výměrem ze dne 5. června 1937, že žalobce nepodléhá pensijnímu pojištění. Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Ve výměru jest spatřovati rozhodnutí nositele pojištění v otázce pojistné povinnosti ve smyslu šestého odstavce, písm. a) § 84 zák. o pens. poj. Oprávnění k vydání takového výměru (§ 125, odst. 1, uved. zák.) není v zákoně nijak časově omezeno a není ani vyloučeno, třebas již dříve skončil služební poměr anebo nastal již pojistný případ. Nositelům pojištění není tudíž zabráněno, aby přihlášky, které byly učiněny po ukončení služebního poměru anebo po vzniku pojistného případu, přijaly a vydaly o nich výměry o pojistné povinnosti, třebas ony výměry měly jen právní povahu výroků určujících, ať pozitivních, či negativních (vyslovujících kladně nebo záporně pojistnou povinnost).

Soudy jsou však vázány pravoplatnými rozhodnutími, které vydaly správní úřady ve věcech pensijního pojištění v mezích své působnosti (rozh. č. 15290, 8274, 4690 a j. Sb. n. s.), a proto byly i v souzené věci nižší soudy vázány výměrem nositele pojištění ze dne 5. června 1937, vyslovujícím, že žalobce po dobu jeho zaměstnání u žalované firmy nepodléhal pojistné povinnosti.

Čís. 16849.

I podle zákona č. 250/1922 Sb. z. a n. mělo býti co do výplaty úroků postupováno jak u státních dluhopisů nevinkulovaných, tak u vinkulovaných stejně, pokud byly splněny podmínky uvedené v § 10 uved. zákona.

Dotčeným zákonem nabyli tuzemští majitelé dluhopisů tam uvedených práva, aby se v mezích řečeného zákona domáhali nároku na výplatu úroků.

Předpisy zákona č. 49/1875 ř. z. o promlčení úroků ze státních dluhopisů nebyly zrušeny zákony upravujícími převzetí povinnosti z dotčených cenných papírů.

Složením dluhopisů ve smyslu vlád. nař. č. 151/1921 Sb. z. a n. do úřední úschovy nenastalo ani přerušení promlčení podle § 3 zák. č. 49/1875 ř. z., ani se stát nestal jejich schovatelem ve smyslu § 957 obč. zák. s povinností postaratí se o výplatu úroků.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1938, Rv I 1741/37.)